

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.3. De hilari malorum patientiâ, variæ exdictis præceptiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Sed audire hic juvat etiam B. Ambrosium, qui ad roces psalmi 80. alludens, & citharam nos, & psalterium, & tympanum sumere præcipit, ut omnigeno eorum organorum apparatu, suavis & ipsi Deo jucunda de nobis existat, variarum virtutum symphonia. Verba ejus libro 6. in Lucam sunt ista: *Sume & tu citharam, ut pulsata spiritus pleura interiorum chorda venarum, boni operis sonum reddat. Sume, & psalterium, ut harmonia dictorum factorumq; tuorum concinat. Sume & tympanum, ut organum, tui corporis spiritus moduletur interior, factisq; operantibus dulcis, morum tuorum suavitas exprimat.* Deniq; & S. Petrus Chrysologus sermone quodam poenitentem Magdalenam in citharam, fistulam, & organi musici omne genus convertit, de ea dicens in hunc modum: *Ad delicias deitatis totas, totam pulsas cordis sui & corporis harmoniam; organi planctus dat clamorem; citharam per suspiria longa modulatur.* Omitto reliqua.

§. 3.

De hilari malorum patientia, varia ex dictis præceptione.

AD extremum, ut ex hac quam exequimur cogitatione in usus nostros adhibita, fructum proprium capiamus. Dum tanget nos Deus, dum percutiet, dum tentatione afflictionēve aliquā exercebit, ita apud nos subinde ratiocinabimur. *Primò*: Tentationes istæ, vexationes, dolores, ictus sunt amantis, blandientis ac colludentis Dei. Lusus sunt supremi Citharædi oblectantis se in opere suo: & grandis favoris instar habendum est, quod ea majestas de nobis sumat suimet oblectandi materiam; & non malis nostris illa quidem, sed nostrâ malorum patientiâ, delectetur.

Secundò: Sed neque mirabimur, si has potius quam illas in nobis fides percenteret; si ad hanc potius quam illam cantionum nos exerceat. Sibi enim canit, & non nobis, sapientissimus & amantissimus artifex. Utatur ille organo suo

suo ex animi sui sententia: intendat, ut volet, citharæ suæ nervos, eamq; ad modos sibi placitos componat: quamcunque de nobis melodiam, quemcunque sonum, acutum, gravem, plenum, concisum, concitatum, remissum, vibrantem, extensum deponat; quacunque nos, inquam, fortunæ sorte, quocunque malorum genere ac formâ exerceat: nostrum erit jucundè ac promptè in melos quodcunque figurari, in omnem nos harmoniæ formam atq; modulos vertere: tantùm ut divinæ ipsius voluptati (quando ea ipsius voluntas est ac dignatio) serviamus; & (ut Augustini antea relati phrasim imiter) ut placeamus auribus ejus, ut delectemur suavitate ejus.

Tertiò: Proinde si Deus tanquam organum sibi placitum (ut in eadem allegoria persistam) nos sæpiùs sumet in manus, si tentabit crebriùs, si vel repetitis & congeminitis ictibus, vel validiore forsân impetu increpabit animosiùs: eò nos ampliùs ei probari aut magis diligi interpretabimur.

Habet enim amor plagas suas (inquit B. Ambrosius) *quæ dulciores sunt, cum amarior inferuntur.* Conc. 6. pro var. a. 2.

Tunc igitur præsertim exosculemur tangentis manum; eiq; gratâ & ingenuâ tanquam collusione consentire, atque, ut ita dicam, magis sonorâ patientiâ respondere studeamus.

Quartò: Melodia ex gravibus acutisq; constat inter se ritè temperatis. Quocirca si nobis dolore oppressum corpus, aut mœrore dejectus animus grave quiddam ac triste sonent; tum verò acutum & excitatum sonum edat, mentis Deo subjctæ hilaris ac generosa patientia; & ita existet præclara quædam & divino cordi jucundissima modulatio.

Rectè enim hanc in partem præcipit quidam amicorum Dei à Blosio memoratus: *Quando aliquis afflictionem vel dolorem sentiens, DEO se humiliter perseverantèrg, resignat, hujusmodi resignatio est ante ipsum DEUM citharâ dulcisona, in cujus chordis Spiritus sanctus suavissimè canens, cælestis Patris aures occulto*

oculto quodam internō, modulamine mirificè demulcet. In hac cithara (subdit) crassiores fides, id est, exterioris bonorum vires (quæ undique dolore occupantur) demissum lugubremque sonum edunt: at fides exiliores, nempe vires interioris boni (quæ plenâ devotione in spontanea patientiâ, resignatione, persistunt) acutum jucundumque sonum edunt. Sic ibi. *Es-*

App̃da. Mō. spir.

démq; spectat quod idem Blossius refert, Christum Dominum dixisse de S. Gertrude: *Ipsa est cæli civibus dulcisona harmonia, quam efficiunt omnes illa ab ipsa tam æquanimitè perlate adversitates.*

Postremò: Ut hoc quidquid est præcepti in breve colligam: cùm tibi molesta aliqua vexatio inciderit, cùm molestia animum, aut artus dolor inceserit: memento te Dei citharam esse; & non tam res ipsas, quàm tangentis manus aspiciens, dic tecum: Percutit te amantissimus Pater, ut sese patientiæ tuæ suavitate oblectet. Ad ejus igitur voluntatem organi tui fides accommoda, & aures ipsius læti voluptate demulce. Noli refugere tangentis manus: cithara factus es, ut pulseris. Confitere Deo in cithara: lauda illum in tribulatione. *Tangite citharam,* inquit S. Augustinus, *tolerando passiones. Si autem in ipsis tribulationibus defeceris, citharam fregisti.*

In pf. 42.

CAPUT XXV.

Amicorum Christi adversis in rebus patientiam Christo in pœnis suis solarium aliquod præbuisse.

NEquè in postremis hæc habenda est, quæ extremo loco à me ponitur, consideratio: quippe quæ non parvam vim habeat, ad eos commovendos, qui Christum amant.

ut.